

[Socialministeren.]

fundet. Der var et af de ærede medlemmer, som mente, at man kunne fastlægge pensionerne som en vis procent af arbejds lønnen. Nu vil jeg gerne sige, at hvis man skal fastlægge en reguleringsfaktor, må det vel ske ud fra en beregning af velstandsbevægelsen i samfundet som helhed.

Man kunne meget vel tænke sig, at lønmodtagerne i en bestemt periode kan have fremgang, medens landbruget i den samme periode har tilbagegang, og det omvendte kan også være tilfældet. Udtrykket for samfundets velstand får man som et gennemsnit af alle indkomststørrelser, men det er et spørgsmål, som vi kommer tilbage til.

Det fjerde spørgsmål bliver så afskaffelse af fradragsreglerne. Vi har, som det er blevet nævnt i dag, nedsat en kommission. Den har begyndt sine møder, men de ærede medlemmer hr. Søren Andersen og hr. Asger Jensen udtrykte en vis ængstelse for, at det ikke skulle gå hurtigt nok. Jeg vil da sige, at jeg vil opfordre kommissionens politiske repræsentanter til at bidrage til, at arbejdet ikke trækker i langdrag. De har, om jeg så må sige, i nogen grad i deres egen hånd, hvor længe det skal trække ud. Fra ministeriets side vil der ikke blive gjort forsøg på at trække sagen i langdrag, tværtimod er vi interesseret i hurtigt at få en løsning på dette spørgsmål, og vi har den opfattelse, at vi ved at afskaffe fradragsreglerne baner vej for vilje til arbejdsomhed, når man har arbejdskraft i behold efter pensionsalderen, og for lyst til fremme af opsparing. Det har vi brug for i samfundet. Dernæst baner vi vej for de overbygningsordninger, som arbejdere, arbejdsgivere, funktionærer o. s. v. arbejder så stærkt med i øjeblikket. Der bliver plads til en egen indsats oven på grundpensionen. Der vil altså ikke blive gjort forsøg på at bremse dette arbejde, tværtimod.

Det ærede medlem hr. Mørk stillede mig et konkret spørgsmål om de såkaldte 65-billetter og muligheden for, at invalidepensionisterne også kunne få disse. Spørgsmålet har været fremme i folketinget senest, da man diskuterede jernbanetaksterne, og da blev det henstillet til mig at tage sagen op. Det har jeg gjort. Jeg har samarbejdet med trafikministeren og finans-

ministeren om det, og jeg kan oplyse, at jeg i formiddags har fået økonomiudvalgets tilslutning til at arbejde videre med sagen med henblik på forelæggelse af en ordning for finansudvalget, hvorefter invaliderne får samme ordning som alderspensionisterne.

På det ærede medlem hr. Søren Andersens konkrete spørgsmål vil jeg gerne svare, at det er hensigten, således som udvalget har henstillet til mig, at søge refusionsreglerne for folkepension og anden pension rationaliseret eller forenklet, og efter det samråd, vi havde i udvalget, har jeg straks taget fat på spørgsmålet. Der er lavet beregninger, og der er indkaldt til et forhandlingsmøde med de kommunale organisationer den 7. februar, hvorefter jeg håber at kunne komme igennem med en nyordning. Vi når vel nok ikke at få den med her, men vi kan få den med i næste revisionsforslag. Det er ikke rimeligt, at vi har så indviklede regler, at vi må bruge en masse beregninger og administration på denne refusion. Vi må stræbe efter at finde nogle ganske enkle tal, som er lette at gå til.

Det ærede medlem hr. Søren Andersen sagde, at det for så vidt var kedeligt, at vi var kommet i konflikt med tidsfaktoren, og at det ærede medlem hr. Chr. Madsens ændringsforslag bremsede regeringen og lammede den i 14 dage. Jeg ved ikke, hvad han hentyder til. Det var i alt fald ikke regeringen, der bremsede noget som helst. Lovforslagene blev fremsat den 1. november, og først på et meget sent tidspunkt under udvalgsarbejdet kom det ærede medlem hr. Chr. Madsen med et forslag. Det måtte da være rimeligt, at udvalgets formand sendte det over til os med spørgsmål om, hvad gennemførelsen af det ville koste, før man tog endelig stilling til, om man ville afvise eller gå ind for forslaget. Vi brugte 4 eller 5 dage hertil, og jeg kan ikke se, at man med rimelighed kan bebrejde os nogen langsomhed i den forbindelse.

Vi har, som lovforslagene viser, søgt at bedre pensionisternes økonomiske vilkår i takt med den almindelige udvikling. Det er mange gange blevet sagt, at deres vilkår skal stå i et vist forhold til arbejderes og tjenestemænds o. s. v. Det har vi faktisk søgt at nå frem til med de foreliggende forslag. Da vi foretog vore beregninger, kunne man skønne, at lønarbej-